

čil hlavu a pokusil se zamrkat, abych vyhnal z očí mlhu. Střídavě jsem zaostřoval na studenou místnost a zasténal jsem, moje žebra však proti té vibraci zarvala na protest.

Do prdele.

Nevěděl jsem jistě, jak dlouho jsem tam ležel v louži vlastního potu, krve, moči a smradu, ale dost na to, aby se mi do prstů vrátil cit. Dost dlouho, že jsem se po čase dokázal víc nadechnout a že mi tlumené osvětlení už nevypalovalo oči. Nakonec jsem se zvládl pohnout aspoň tak, abych natáhl ruku přes své dobité tělo k jehle kapačky, kterou jsem si předtím nedbale píchl do žíly, když jsem dostal horečku. Ta mi způsobila tak silné delirium, že když jsem si tu jehlu zaváděl pod kůži, viděl jsem svoji ruku čtvermo. Teď jsem ji se zabručením vytáhl a cítil, jak mi po předloktí stéká čerstvá teplá krev.

Scvrklý sáček od infuze visel stále nad mým lůžkem, připíchnutý nožem přímo do dřevěného trámu na stěně.

Nepochyboval jsem o tom, že právě tenhle sáček s hydratačním roztokem zabránil mé smrti.

Svá zranění jsem podcenil.

Zlomená žebra znamenala spíš mrzutost než cokoli jiného a naštěstí žádné nepropíchno plíci. Zlomený loket by se zahojil. Krvácení pod kůží a do měkkých tkání okolo hrudi bylo pěkně hnusné, ale časem a při řádné cirkulaci krve by ustalo. Podcenil jsem však zranění hlavy. Vnitřní krvácení se zdálo mírné. Zvládnutelné i bez lékařského zásahu.

Místo aby se to však zlepšilo, se to čím dál víc zhoršovalo.

Byl malý zázrak, že jsem stále naživu. Že jsem pořád dokázal racionálně uvažovat.

Pochyboval jsem však o tom, že tepající bolest tlačící mi na lebku v brzké době jen tak odezní.

S roztřesenýma rukama jsem se opatrně zvedl do sedu a zavřel oči, jinak bych kvůli závratí určitě spadl na zem. Před pádem mě však zachránilo to, že jsem se pevně držel okraje lůžka. Počkal jsem, dokud to nepřešlo.

Zpod matrace vykukoval můj mobil. Popadl jsem ho a zakašlal, protože mi ten pohyb způsobil řezavou bolest v boku.

Displej se rozsvítil a oslepil mě. Ikonka stavu baterie v horním rohu svítila červeně a blikala.

To není dobré.

Ležel jsem na tomhle lůžku v bezvědomí pět dnů. Skoro celý zatracený týden.

Pomalu jsem vysychal v kobce, do které jsem sám sebe uvrhl.

Nakrčil jsem horní ret a zavrčel.

Co všechno mi za ty dny uteklo?

Kde je ona?

Žije ještě?

Kolikrát dovolila, aby se jí dotkli?

Náhle se mi zlostí vařila krev tak silně, až se mi zakalil zrak a všechno získalo narudlý odstín. Oslabené svaly se chvěly a bolely. Za to, že se dotýkaly toho, co mi patří, stihne Vrány trest. Žádná bolest ani slabost mě nezastaví před tím, abych ho vykonal.

Je to už příliš dlouho.

Už týden od toho pádu z okna. V tomhle stavu jsem nemohl nic dělat. Prolétlo mi hlavou, jestli vůbec dokážu stát na nohou, natož ji sledovat.

Avo Jade, co všechno jsi vyváděla?

Ta otázka mě užírala tak, až mi znovu vzplála krev. Dost, aby mě to přimělo vstát.